

at man fra kinesisk Side opsagde Traktaten og ansaa denne for bortfaldet i dens Helhed, uanset at en saadan Opsigelsesret altsaa ikke tilkommer den kinesiske Regering. Hidtil er saaledes Traktaterne med Belgien, Japan, Spanien, Portugal, Danmark og Italien blevet opsagt.

Den dansk-kinesiske Venskabs-, Handels- og Skibsfartstraktat af 13. Juli 1863, der indeholder Bestemmelser som de ovenfor nævnte angaaende de kinesiske Toldsatser og Jurisdiktionen over Danske i Kina, blev ved en Note af 1. Juli 1928 til den danske Gesandt i Kina erklæret for ophørt at have Gyldighed med Udgangen af Juni Maaned, det Tidspunkt, til hvilket der ifølge Traktatens Art. 26 hjemledes Parterne Adgang til at kræve en Revision af de kommercielle Bestemmelser. Samtidig udtalte den kinesiske Regering Ønsket om, at der snarest maatte blive afsluttet en ny Traktat baseret paa fuldstændig Ligestilling for de to Lande.

Den nævnte Note blev besvaret af Gesandten ved en Note af 14. Juli 1928. Denne Note gav Udtryk for den danske Regerings Beredvillighed til at indlede Forhandlinger om en almindelig Revision af Traktatforholdet mellem Danmark og Kina, men bestred samtidig den kinesiske Regerings Ret til at opsige Traktaten *i dens Helhed*, ligesom den indeholdt et udtrykkeligt Forbehold med Hensyn til den danske Regerings legale Stilling, indtil en ny Traktat maatte være tilvejebragt.

Dette Standpunkt var i Overensstemmelse med den Holdning, der indtoges af de ovenfor nævnte øvrige Stater, hvis Traktater med Kina tidligere eller samtidig var blevet opsagt, og ligeledes i Overensstemmelse med de Retningslinier for Magternes Politik i Kina, som var nedlagt i et af den britiske Regering den 18. December 1926 udsendt Memorandum, og som den danske Regering i sin Tid i Principet havde givet sin Tilslutning.

Ligesom forskellige andre Lande optog Danmark henimod Slutningen af 1928 Forhandlinger med Nationalregeringen i Nanking om en ny Traktat med Kina, og disse

Forhandlinger resulterede i Afsluttelsen den 12. December 1928 af en *foreløbig Venskabs- og Handelstraktat*.

Ved denne Traktat anerkender Danmark Kinas Toldautonomi og giver i Principet Afkald paa Exterritorialiteten. Traktaten svarer til de Overenskomster, som Belgien, Italien, Portugal og Spanien, hvis Traktater fra kinesisk Side ligeledes var erklæret for ophørt at have Gyldighed, har afsluttet med Kina (fraset Bestemmelserne i Bilagene til den belgisk-kinesiske Traktat vedrørende Personalstatutet og Forudsætningerne for Exterritorialitetens endelige Bortfald samt visse Bestemmelser i Bilagene til den portugisisk-kinesiske Traktat). Den er derhos, forsaavidt angaar de toldmæssige Bestemmelser, i det væsentlige i Overensstemmelse med de Toldtraktater, som en Række andre Lande har afsluttet med Kina. Medens man med Hensyn til Traktatens nærmere Indhold iøvrigt henviser til nedenstaaende Oversigt, skal her til Orientering hidsættes nogle almindelige Bemærkninger angaaende Toldspørgsmaalet og Jurisdiktionsspørgsmaalet.

Toldspørgsmaalet. Ved en Række efter 1842 afsluttede Traktater, bl. a. ogsaa ved den dansk-kinesiske Traktat af 1863, fikseredes som anført de kinesiske Toldsatser. For de vigtigste Import- og Eksportvarer blev der fastsat specifikke Toldsatser, svarende til en Værditold af 5 pCt., udregnet efter de da gældende Priser. Visse Varer skulde være toldfri, og for de øvrige Varers Vedkommende fastsattes en Værditold af 5 pCt. Med Traktatmagternes Samtykke indførtes der senere Ændringer, som imidlertid ikke var af fundamental Karakter. For Importtoldens Vedkommende blev de faste Satser revideret i 1902, 1918, 1922 og 1928 under Hensyn til de i Mellemtiden indtraadte Prisforandringer. Listen over toldfri Varer blev indskrænket i 1902, hvorefter den kun omfattede udenlandsk Ris, Korn, Mel, møntet og umøntet Guld og Sølv, Bøger, Tidskrifter o. l. Satserne for Eksporttoldens Vedkommende har derimod været uforandrede siden 1858.